

דָּבָר וְנוֹקְבָא. פִּיּוֹן דְּאִתְדַכֵּיאת אִתְתִּיה בְּעֵי
לְחַדְתָּא לָּהּ חֲדוּה דְּמַצּוּה חֲדוּה עֲלָאָה.
וְכִלְהוּ טַעְמֵי דְקָא אֲמָרְן בְּחַד דְּרָגָא סְלִקִין.
סְתָמָא דְמִלָּה כָּל אַנוּן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא בְּעֵיין
לְכוּנוּנָא לְבָא וִרְעוּתָא בְּהָאֵי.

וְאִי תִימָא אִי הָכִי שְׂבַחָא הוּא דְבַר נֶשׁ פֶּד
נְפִיק לְאַרְחָא יִתִיר מִן בֵּיתִיה בְּגִין זְוִוּגָא
עֲלָאָה דְאַזְדוּוּגַת בְּהַדְיָה. תָּא חֲזִי, בְּזַמְנָא דְבַר
נֶשׁ הוּא בְּבֵיתִיה, עֲקָרָא דְבֵיתָא דְבֵיתִיהוּ. בְּגִין
דְשָׂכִינְתָא לָא אֲתַעְדֵי מִן בֵּיתָא בְּגִין דְבֵיתִיהוּ.
פְּמָה דְתַנְיִן דְכְּתִיב, (בראשית כד) וַיְבִיאָהּ יִצְחָק
הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ, דְשָׂרָגָא אֲתַדְלַקְתָּ, מָאֵי
טַעְמָא בְּגִין דְשָׂכִינְתָא אֲתַת לְבֵיתָא.

רְזָא דְמִלָּה אֲמָא עֲלָאָה לָא אֲשַׁתְּפַחַת גְּבִי
דְכוּרָא אֶלָּא בְּזַמְנָא דְאֲתַתְקַנַּת בֵּיתָא
וְאֲתַחְבְּרוּ דְבַר וְנוֹקְבָא, כְּדִין אֲמָא עֲלָאָה
אַרִיקַת בְּרַכָּאן לְבְרוּפֵי לוּן. כְּגִוּוּנָא דָּא אֲמָא
תַּתָּאָה לָא אֲשַׁתְּפַחַת לְגְבִי דְכוּרָא אֶלָּא בְּזַמְנָא
דְאֲתַתְקַנַּת בֵּיתָא וְאֲתִי דְבַר לְגַבְיָה דְנוֹקְבִיָּה
וְאֲתַחְבְּרוּ כְּדָא כְּדִין אֲמָא תַּתָּאָה אַרִיקַת
בְּרַכָּאן לְבְרַכָּא לוּן.

זַעֲרִי דָּא בְּתַרִי נִוְקְבִין אֲתַעֲטַר דְכוּרָא בְּבֵיתִיה
כְּגִוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא. וְהֵינּוּ רְזָא דְכְּתִיב,
(בראשית מט) עַד תֵּאֲוֹת גְּבַעוֹת עוֹלָם. הָאֵי ע"ד
תִּיאֻבְתָּא דְגְבַעוֹת עוֹלָם בִּיה. נִוְקְבָא עֲלָאָה
לְאֲתַקְנָא לִיָּה וְלַאֲעֲטָרָא לִיָּה וְלְבְרַכָּא לִיָּה.
נִוְקְבָא תַּתָּאָה לְאֲתַחְבְּרָא בִיָּה וְלַאֲתַזְנָא מְנִיָּה.
וְכְּגִוּוּנָא דָּא לְתַתָּא כַּד דְכוּרָא אִינְסִיב, תֵּאֲוֹת
גְּבַעוֹת עוֹלָם לְגַבְיָה וְאֲתַעֲטַר בְּתַרִי
נִוְקְבִי חַד עֲלָאָה וְחַד תַּתָּאָה. עֲלָאָה לְאַרְקָא
עֲלִיָּה בְּרַכָּאן. תַּתָּאָה לְאֲתַזְנָא מְנִיָּה
וְלַאֲתַחְבְּרָא בְּהַדְיָה. וּפְרִי נֶשׁ בְּבֵיתִיה תֵּאֲוֹת
גְּבַעוֹת עוֹלָם לְגַבְיָה וְאֲתַעֲטַר בְּהוּ.

פִּיּוֹן שְׂאֲשֵׁתוּ נְטֵהֲרַת, צְרִיף
לְשַׁמַּח אֹתָהּ שְׂמַחַת מְצוּה חֲדוּה
עֲלִיוּנָה. וְכָל הַטַּעְמִים שְׂאֲמָרְנוּ
עוֹלָם בְּדְרָגָה אַחַת. סְתָמוּ שֶׁל
דְבַר - כָּל אֹתָם בְּנֵי הָאֻמוּנָה
צְרִיכִים לְכוּן לֵב וְרַצוֹן בְּזוּה.

וְאִם תֵּאמַר, אִם כֵּן, שְׂבַח הוּא
שֶׁל הָאִישׁ כְּשִׁיזְצָא לְדִרְף יוֹתֵר
מֵאֲשֶׁר בְּבֵיתוֹ, מִשׁוּם הַזְּוִוּג
הָעֲלִיּוֹן שְׂמֻזְדוּגַת עִמּוֹ - בֵּא
רְאָה, בְּזַמֵּן שְׂבָן אָדָם הוּא
בְּבֵיתוֹ, עֲקָר הַבַּיִת אֲשֶׁתוֹ, מִשׁוּם
שְׂשִׂכְנִיָּה לָא זָזָה מִהַבַּיִת מִשׁוּם
אֲשֶׁתוֹ, כְּמוֹ שְׂשִׂנְיָנוּ, שְׂכַתוֹב
(בראשית כד) וַיְבִיאָהּ יִצְחָק הָאֵהָלָה
שָׂרָה אִמּוֹ, שְׂנַר הַדְּלִיקָה. מָה
הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׂהַשְׂכִּינָה בָּאָה
לְבֵיתָא.

סוּד הַדְּבַר - הָאֵם הָעֲלִיוּנָה לָא
נִמְצְאָת אֶצֶל הַזְּכָר אֶלָּא בְּזַמֵּן
שְׂנַתְקַן הַבַּיִת וְהַתְּחַבְּרוּ זָכָר
וְנִקְבָּה, וְאִזּוּ הָאֵם הָעֲלִיוּנָה
מוֹרִיקָה בְּרִכּוֹת כְּדִי לְבְרַף אֹתָם.
כְּמוֹ זֶה הָאֵם הַתְּחַתּוּנָה לָא
נִמְצְאָת אֶצֶל הַזְּכָר אֶלָּא בְּזַמֵּן
שְׂהַתְּקַן הַבַּיִת, וּבֵא הַזְּכָר
לְנִקְבָּה שְׁלוֹ וְהַתְּחַבְּרוּ כְּאֶחָד. אִזּוּ
הָאֵם הַתְּחַתּוּנָה מוֹרִיקָה בְּרִכּוֹת
לְבְרַף אֹתָם.

וְעַד זֶה הַזְּכָר מִתְעַטֵּר בְּבֵיתוֹ
בְּשִׁתֵּי נִקְבוֹת כְּמוֹ שְׂלַמְעֵלָה.
וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב (שם מט) עַד תֵּאֲוֹת
גְּבַעַת עוֹלָם. הָע"ד הִנֵּה, תֵּאֲוֹת
שֶׁל גְּבַעוֹת עוֹלָם בּוּ. נִקְבָּה
עֲלִיוּנָה לְתַקֵּן אוֹתוֹ וְלַעֲטַר אוֹתוֹ
וְלְבְרַף אוֹתוֹ, נִקְבָּה הַתְּחַתּוּנָה
לְהַתְּחַבְּרָ בּוּ וְלַהֲזוֹן מִמֶּנּוּ.

וְכְּמוֹ זֶה לְמַטָּה, כְּשִׁזְכָר נֶשׂא,
תֵּאֲוֹת גְּבַעוֹת עוֹלָם אֵלָיו,
וּמִתְעַטֵּר בְּשִׁתֵּי נִקְבוֹת - אַחַת
עֲלִיוּנָה וְאַחַת תְּחַתּוּנָה. הָעֲלִיוּנָה
לְהוֹרִיק עֲלָיו בְּרִכּוֹת, וְהַתְּחַתּוּנָה
לְהַזְוֹן מִמֶּנּוּ וְלַהֲתַחְבְּרָ עִמּוֹ. וְכֵן
אָדָם בְּבֵיתוֹ תֵּאֲוֹת גְּבַעוֹת עוֹלָם
אֵלָיו וּמִתְעַטֵּר בְּהֵם.

בד נפיק בארְחא לאו הכי. אימא עלאה
אתחברת בהדיה ותתאה אשתארת. כד
תב לביתהי בעי לאתעטרא בתרי נוקבי
כדקאמרן. אמר רבי פנחס אפילו בקליפי
סנפורי קטרא לא פתחי (דף נ"ב) עטרא קמף.
אמר רבי שמעון כגוונא דא אורייתא קאים

בין תרי בתים, פמה דכתיב, (ישעיה ח)
לשני בתי ישראל וגו'. חד סתימא עלאה.
וחד אתגליא יתיר. (סתימא) עלאה (דא) קול גדול
דכתיב, (דברים ה) קול גדול ולא יסף. והאי קול
פנימאה איהו דלא אשתמע ולא אתגליא.
ודא הוא כד נביע בי גרון אפיק (ביה) ה'
בחשאי ונביע תדיר ולא פסק. ואיהו דקה
פנימאה דלא אשתמע לעלמין.

ומהבא נפקא אורייתא דאיהו קול יעקב.
והאי אשתמע (ד"א דאשתמע) דנפקא (ד"א
נפקא) מההיא דלא אשתמע. ולבתר אתאחיד
דבור בהדיה ונפק לבר מחיליה ומתקפיה.
וקול דייעקב דאיהו אורייתא אחיד בין תרי
נקבי. אחיד בהאי פנימאה דלא אשתמע.
ואחיד בהאי דלבר דאשתמע.

תרין אנון דלא אשתמעו ותרין אנון
דאשתמעו. תרין דלא אשתמעו, דא
הוא חכמה עלאה סתימאה דקיימא
במחשבה דלא אתגליא ולא אשתמע. לבתר
נפקא ואתגליא זעיר בחשאי דלא אשתמע
ההוא דאקרי קול גדול דהוא דק ונפיק
בחשאי.

תרין אנון דאשתמעו, אנון דנפקי מהבא
קול דייעקב ודבור דאתאחיד בהדיה.
האי קול גדול דאיהו בחשאי ולא אשתמע.
איהי בי"ת לחכמה עלאה. וכל נוקבא בי"ת
אקרי. והאי דבור בתראה איהו בית לקול

בשיוצא לדרן לא כן. האם
העליונה מתחברת עמו,
והתחתונה נשארת. כששב
לביתו, רוצה להתעטר בשתי
נקבות פפי שאמרנו. אמר רבי
פנחס, אפלו בקלפות בקשר של
ספירים לא פותחים פתחון
לפניך.

אמר רבי שמעון, כמו זה התורה
עומדת בין שני בתים, כמו
שכתוב (ישעיה ח) לשני בתי ישראל
וגו'. אחד נסתר עליון, ואחד
גלוי יותר. (הסתר) העליון (יה) קול
גדול, שכתוב (דברים ה) קול גדול
ולא יסף. והקול הפנימי הזה
הוא שלא נשמע ולא מתגלה.
וזהו כשנובע בית הגרון, יוצאת
(בו) ה' בחשאי, ותמיד נובע ולא
פוסק. והוא דק פנימי שלא
נשמע לעולמים.

ומכאן יוצאת התורה שהיא קול
יעקב. וזה נשמע [שנשמע] שיוצא
[יוצא] מאותה שלא נשמעת, ואחר
כך הדבור נאחז עמו ויוצא
החוצה מכחו ומתקפו. וקול של
יעקב שהוא תורה, אוחז בין
שתי נקבות. אוחז בפנימי הזה
שלא נשמע, ואוחז בזה שבחוץ
שנשמע.

שנים הם שלא נשמעים, ושנים
שנשמעים. שנים שלא נשמעים
זוהי חכמה העליונה הנסתרת
שעומדת במחשבה שלא מתגלה
ולא נשמעת. אחר כך יוצאת
ומתגלה מעט בחשאי, שלא
נשמע אותו שנקרא קול גדול,
שהוא דק ויוצא בחשאי.

שנים הם שנשמעים, אותם
שיוצאים מכאן הקול של יעקב
ודבור שנאחז עמו. הקול הגדול
הזה שהוא בחשאי שלא נשמע,
היא בית לחכמה העליונה, וכל
נקבה נקראת בי"ת. והדבור
האחרון הזה הוא בית לקול של

יעקב שהוא תורה. ועל פן התורה מתחילה בבי"ת, בי"ת ראשית.

פתח ואמר, בראשית ברא אלהים, הינו שכתוב ויבן ה' אלהים את הצלע. את השמים, הינו שכתוב ויבא אל האדם. ואת הארץ, כמו שנאמר עצם מעצמי. ודאי זוהי ארץ החיים. עוד פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים ק) נאם ה' לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך. נאם ה' לאדני - הדרגה העליונה לדרגה התחתונה אומרת שב לימיני, לקשר מערבית בדרומית, שמאל בימין, כדי לשפר את פחם של שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות. נאם ה' לאדני - נאם ה' זה יעקב. לאדני - זה (יהושע ג) ארון הברית אדון כל הארץ. דבר אחר נאם ה' - זה יובל. לאדני - זו שמטה, שכתוב בה (שמות כא) אהבתי את אדני. שב לימיני - שהרי הימין מתחיל ביובל, ושמטה צריך לקשר בימין.

בא ראה, שמטה זו לא נקשרת בקיום שלם בימין ובשמאל מיום שנבראת. כשרוצה להתקשר, הושיט זרוע שמאל כנגדה וברא את העולם הזה. ובגלל שהוא מצד שמאל, אין בו קיום עד הזמן של האלף השביעי, שבאותו יום לחוד מתקשר אז בימין. ואז תהיה בין הימין והשמאל בקיום שלם, וימצאו שמים חדשים וארץ חדשה, ואז לא תזוז משם לעולמים.

אם כן, במה נעמיד שב לימיני? אלא עד זמן ידוע, שכתוב עד אשית איביך הדם לרגליך, ולא תמיד. אבל באותו זמן לא תזוז משם לעולמים, שכתוב (ישעיה נד)

דיעקב דאיהו אורייתא. ועל דא אורייתא שריא בבי"ת. בי"ת ראשית.

פתח ואמר בראשית ברא אלהים, היינו דכתיב ויבן יי אלהים את הצלע. את השמים היינו דכתיב ויבא אל האדם. ואת הארץ כמה דאת אמר ועצם מעצמי. ודאי האי איהי ארץ החיים.

תו פתח רבי שמעון ואמר (תהלים ק) נאם יי לאדוני שב לימיני עד אשית איביך הדום לרגליך. נאם יי לאדוני, דרגא עלאה לדרגא תתאה קאמר שב לימיני, לאתקשרא מערבית בדרומית שמאלא בימינא. בגין לתברא חיליהון דשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. נאם יי לאדוני, נאם יי דא יעקב. לאדוני דא (יהושע ג) ארון הברית אדון כל הארץ. דבר אחר נאם יי דא יובלא. לאדוני דא שמטיה. דכתיב בה (שמות כא) אהבתי את אדוני. שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא. ושמטיה בעי לאתקשרא בימינא.

תא חזי, שמטיה דא לא אתקשר בקיומא שלים בימינא ובשמאלא מיומא דאשתפחת, כד בעינא לאתקשרא אושיט דרועא שמאלא לקבלה וברא עלמא דין. ובגין דהוא מסטרא דשמאלא לית ביה קיומא עד זמנא דאלף שביעאה. דבההוא יומא לחוד אתקשר כדין בימינא. וכדין תהוי בין ימינא ושמאלא בקיומא שלים וישתפחון שמים חדשים וארץ חדשה וכדין לא תעדי מתמן לעלמין.

אי הכי במאי נוקים שב לימיני. אלא עד זמנא ידיעא דכתיב עד אשית איביך הדום לרגליך ולא תדיר. אבל בההוא זמנא לא תעדי מתמן לעלמין דכתיב, (ישעיה נד) פי

